

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobce: **L. M.**, zastoupeného JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou, se sídlem Wenzigova 5, Praha 2, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 11. 2009, č. X v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2010, č. j. 42 Cad 292/2009 - 26,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce, JUDr. Ireně Slavíkové, advokátce, se sídlem Wenzigova 5, Praha 2, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 1920 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 11. 11. 2009, č. X zamítla žalovaná žádost žalobce o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek podle § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v platném znění.

Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou ke Krajskému soudu v Praze, který nechal pro účely soudního řízení vypracovat ve věci posudek Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, pracoviště v Praze (dále jen „PK MPSV“). Tato komise po posouzení zdravotního stavu stěžovatele dospěla k závěru, že stěžovatel nebyl k datu vydání napadeného správního rozhodnutí plně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění ani částečně invalidní podle § 44 odst. 1 nebo 2 tohoto zákona, neboť zhodnotila míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti u žalobce podle kapitoly XV, oddílu F, položky 2, písm. b) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění. Na jednání před krajským soudem, které se konalo dne 29. 4. 2010, pak žalobce oznámil, že svou žalobu bere zpět. Krajský soud proto řízení podle § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), v záhlaví označeným usnesením zastavil.

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) toto usnesení napadl kasační stížností, v níž uváděl kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatel nesouhlasí s tím, jak lékař Okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen „OSSZ“) a PK MPSV posoudili jeho zdravotní stav. PK MPSV neměla podle stěžovatele k dispozici veškerou zdravotní dokumentaci a přestože stěžovatel navrhoval provedení dalších vyšetření, nebylo mu vyhověno. PK MPSV nezohlednila ani skutečnost, že stěžovatel byl v minulosti léčen na psychiatrii, ani si nevyžádala výsledky tohoto posouzení. V závěru své kasační stížnosti stěžovatel zdůrazňuje, že posudek PK MPSV byl vypracován bez jeho účasti na jednání, neboť se k jejímu jednání pro svou nemoc nemohl dostavit. Stěžovatel rovněž uváděl, že nesprávný posudek vystavil i jeho praktický lékař.

Poté, co Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost splňuje všechny formální náležitosti, přistoupil k jejímu věcnému posouzení. V posuzovaném případě se jedná o kasační stížnost proti usnesení, jímž bylo řízení před krajským soudem zastaveno. V takovém případě je v kasační stížnosti uplatnitelný pouze kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v nezákonnosti napadeného rozhodnutí o zastavení řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný pod č. 625/2005 Sb. NSS).

Stěžovatel však ve své kasační stížnosti uvádí výslovně pouze kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Z rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu nicméně vyplývá, že je třeba kasační stížnost, pokud jde o naplnění požadavku na uplatnění některého z kasačních důvodů vypočtených v § 103 odst. 1 s. ř. s., posuzovat podle jejího obsahu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS). Z obsahu kasační stížnosti pak vyplývá především nesouhlas stěžovatele se způsobem, jakým pro účely přiznání dávky podmíněné dlouhodobým nepříznivým zdravotním stavem posoudil jeho zdravotní stav jednak lékař OSSZ a jednak PK MPSV. Dále stěžovatel tvrdí, že se ke způsobu, jakým PK MPSV postupovala, navíc nemohl vyjádřit, neboť z důvodu své nemoci nebyl přítomen jejího jednání. Rovněž stěžovatel nesouhlasí s výsledkem posouzení svého zdravotního stavu, k němuž dospěl jeho ošetřující lékař. V doplnění kasační stížnosti pak dále stěžovatel tvrdí, že PK MPSV nevzala v úvahu, že byl stěžovatel v minulosti léčen na psychiatrii. Nejvyšší správní soud konstatuje, že uvedené námítky lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. b) (vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu) nebo pod § 103 odst. 1 písm. d) (nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí). Lze tedy uzavřít, že žádná ze stěžovatelem uvedených námítek nesměruje do zákonnosti napadeného rozhodnutí o zastavení řízení. Kasační stížnost totiž polemizuje se závěry PK MPSV o zdravotním stavu stěžovatele, avšak napadeným rozhodnutím krajský soud pouze zastavil řízení na návrh stěžovatele a jeho zdravotním stavem se tedy nezabýval. Kasační stížnost se tak opírá o důvody jiné, než jaké v takovém případě předpokládá zákon (§ 103 odst. 1 písm. e/ s. ř. s.).

Vzhledem k tomu, že kasační stížnost vůbec nenapadá vlastní otázku zastavení řízení z důvodu zpětvzetí žaloby a že Nejvyšší správní soud neshledal ani důvody pro postup v intencích § 109 odst. 3 s. ř. s., odmítl Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 104 odst. 4 s. ř. s. jako nepřijatelnou.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Krajský soud svým usnesením ze dne 16. 6. 2010, č. j. 42 Cad 292/2009 - 39, ustanovil JUDr. Irenu Slavíkovou, advokátku, se sídlem Wenzigova 5, Praha 2, zástupkyní stěžovatele pro řízení o kasační stížnosti. Ustanovené zástupkyni Nejvyšší správní soud přiznal náhradu nákladů řízení za dva úkony právní služby. První úkon spočíval v převzetí a přípravě zastoupení včetně studia spisu dne 7. 7. 2010 a první porady s klientem realizované dne 15. 7. 2010 (byť ustanovená zástupkyně považovala poradou s klientem za samostatný úkon právní služby). Z § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném k datu provedení úkonu, však vyplývá, že advokát je oprávněn požadovat náhradu za převzetí a přípravu zastoupení pouze tehdy, pokud je toto spojeno s poradou s klientem. Druhý úkon právní služby pak v nyní posuzované věci představovalo doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Výše odměny za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bodu 2. ve spojení s § 9 odst. 2 a 3 písm. f) advokátního tarifu 500 Kč, za dva úkony tedy 1000 Kč. Dále náleží ustanovené zástupkyni stěžovatele paušální náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč za dva provedené úkony (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Nejvyšší správní soud ustanovené zástupkyni nepřiznal náhradu za promeškaný čas v důsledku studia soudního spisu dne 16. 7. 2010 z důvodu, že tento úkon není, pokud jde o věci ve správním soudnictví, samostatným úkonem právní služby podle § 11 advokátního tarifu. Ustanovené zástupkyni, která doložila, že je plátkyní DPH, náleží rovněž DPH ve výši 20 %. Celkem tedy Nejvyšší správní soud přiznal ustanovené zástupkyni na odměně za zastupování a náhradě hotových výdajů částku 1920 Kč. Pro zaplacení odměny soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. listopadu 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu